

วันอาทิตย์ที่ 4 เทศกาลเตรียมรับเสด็จ

ลูกา 1:39-44

หลังจากนั้นไม่นาน พระนางมารีย์ทรงรีบออกเดินทางไปยังเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแคว้นยูเดีย พระนางเสด็จเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์ และทรงทักทายนางเอลีซาเบธ เมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของพระนางมารีย์ บุตรในครรภ์ก็ดิ้น นางเอลีซาเบธได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยมร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใดๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย ทำไมหนอ พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า เมื่อนั้นได้ยินคำทักทายของเธอ ลูกในครรภ์ของฉันก็ดิ้นด้วยความยินดี เธอเป็นสุขที่เชื่อว่าพระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง”

บทรำพึงที่ 1

วันอันน่ายินดี

มีธรรมประเพณีโบราณที่บอกเล่าต่อกันมาว่านักบุญลูกาผู้นิพนธ์พระวรสาร เป็นจิตรกร ไม่ว่าความจริงจะเป็นอย่างไร เราก็เห็นได้ว่าเขามีความสามารถอย่างน่าอัศจรรย์ในการวาดภาพด้วยคำพูด เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเกิดของยอห์น ผู้ทำพิธีล้าง และของพระเยซูเจ้าเป็นเรื่องที่บรรยายให้เห็นแยกกันเป็นสองภาพ

ลูกา ชอบเล่าเรื่องการเดินทาง เรื่องราวอันยิ่งใหญ่ที่เขากำลังบอกเล่าเป็นเรื่องของการเดินทางของพระเจ้าเข้ามาในชีวิตของเรา เพื่อทรงพาเราออกจากดินแดนเนรเทศและกลับสู่บ้านในสวรรค์ของเรา เขาบอกเล่าถึงการเดินทางครั้งสำคัญ คือ การเดินทางไปยังเมืองเบธเลเฮม และไปยังพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม และในชีวิตของพระเยซูเจ้าพระองค์จะเดินทางอย่างเด็ดเดี่ยวไปพบกับชะตากรรมของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มด้วย แต่เรื่องในวันนี้เป็นเรื่องการเดินทางของพระนางมารีย์

พระนางมารีย์ได้รับแจ้งจากทูตสวรรค์ว่านางเอลีซาเบธตั้งครรภ์แล้ว เราเข้าใจได้โดยง่ายว่าพระนางต้องรู้สึกเห็นใจญาติผู้ชรา ผู้ต้องการได้รับการดูแลช่วยเหลือจากผู้ที่อ่อนวัยกว่า

แต่ยังมีเหตุผลจูงใจที่ลึกซึ้งกว่า และเป็นความประสงค์ส่วนตัวที่ทำให้พระนางมารีย์เร่งรีบเดินทางไปยังเมืองในแถบภูเขา ประสบการณ์ภายในอันลึกซึ้งกับพระเจ้าอันเกิดจากการได้รับสารจากทูตสวรรค์ เป็นสิ่งที่พระนางจำเป็นต้องพูดคุยกับมนุษย์อีกคนหนึ่ง

บ่อยครั้งที่เราเห็นว่าประสบการณ์ภายในอันลึกซึ้งทำให้ทรศนะ

ของบุคคลหนึ่งเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ทำให้รู้สึกว่ามีอำนาจเต็มตัว
ให้เขาออกเดินทาง โลกแห่งประสบการณ์ที่คุ้นเคยอยู่ทุกวันกลายเป็น
โลกที่เล็กเกินกว่าจะบรรจุประสบการณ์ภายในนี้ได้ อับราฮัมเป็นบุคคล
แรกที่ได้รับการเผยแสดงจากพระเจ้า และเขาก็เดินทางออกจากบ้าน
และถิ่นที่อยู่ของบิดาทันที

นางเอลีซาเบธเป็นเครื่องหมายที่ทูตสวรรค์มอบให้แก่พระนาง
มารีย์ เพื่อแสดงว่าไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้ แต่มีใช้ว่า
พระนางมารีย์ต้องการพิสูจน์ว่าเครื่องหมายนี้เกิดขึ้นจริง เปล่าเลย
พระนางเพียงแต่มีความรู้สึกในใจว่าจำเป็นต้องแบ่งปันเรื่องนี้กับใคร
บางคนที่จะเข้าใจธรรมล้ำลึกยิ่งใหญ่ที่กำลังเจริญเติบโตอยู่ในครรภ์
พรหมจารีของพระนาง พระนางมารีย์ ย่อมรู้สึกยินดีอย่างยิ่งเมื่อทราบว่า
นางเอลีซาเบธได้รับพระพรจากพระจิตเจ้าเช่นกัน

ลูกาแสดงอารมณ์ของการพบกันครั้งนี้ออกมาเป็นคำสรรเสริญ
การทำงานของพระเจ้าด้วยความยินดี เราพบคำว่า “*เป็นสุข*” ซึ่งหมายถึง
การประทานพรของพระเจ้า ถึงสามครั้งว่า

“*เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ*” ข้อความนี้สรรเสริญพระเจ้า
ที่ได้ทรงเลือกสรรพระนางมารีย์

“*และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย*” นางเอลีซาเบธสรรเสริญ
พระพรประการที่สอง เพราะพระหรรษทานที่พระเจ้าประทานแก่
พระนางมารีย์จะบังเกิดผลสำหรับเราทุกคนด้วย

“*เธอเป็นสุขที่เชื่อว่าพระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง*”
พระพรประการที่สาม คือ พระนางมารีย์ให้ความร่วมมือกับพระเจ้า
อย่างเต็มใจและสิ้นเชิง ความยิ่งใหญ่ของพระนางอยู่ที่ความเชื่ออันลึก
ของพระนาง และความนบนอบจนถึงที่สุดของพระนาง ต่อมา
ในพระวรสาร เราจะพบว่าพระเยซูเจ้าทรงยกย่องความเชื่อ และความ
นบนอบของพระนางว่า “*เป็นบุญของผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้าและนำไปปฏิบัติ*” (ลก 8:21)

พระนางมารีย์ได้รับเลือกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้พระเจ้าสามารถเดินทางเข้ามาในชีวิตของเรา และโอบอุ้มยกชูเราขึ้นด้วยพระหัตถ์ที่มีอำนาจเชี่ยวชาญรักษาของพระองค์ นักบุญฟรังซิสสนับสนุนให้เรามีความศรัทธาต่อพระนางมารีย์ เพราะพระนางต้อนรับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงประทานพระองค์ให้เป็นพี่ชายของเรา ความสูงส่งแห่งพระเดชาานุภาพของพระเจ้าเอื้อมลงมาหาเราผู้ยากไร้และอ่อนแอ ด้วยการเสด็จมาเกิดเป็นมนุษย์พระบุตรของพระเจ้าทรงกลายเป็นพี่ชายของเรา คู่ชีวิตของเรา ผู้รักษาโรคของเรา และพระผู้ไถ่กู้เรา และด้วยการร่วมมืออย่างเต็มใจกับพระเจ้า พระนางมารีย์ทรงเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในเรื่องนี้

นางเอลีซาเบธแยกแยะได้ว่า วันที่พระนางมารีย์เสด็จมาเยี่ยมนางเป็นวันอันเปี่ยมด้วยพระพร แม้แต่ทารกในครรภ์ของนางก็ยังตื่นด้วยความยินดีที่พระเจ้ากำลังเสด็จมาเยี่ยมโลกของเราและมาเป็นพี่ชายของเรา

เหตุการณ์ที่พระนางมารีย์เสด็จเยี่ยมนางเอลีซาเบธเป็นเรื่องนำยินดีสำหรับเราด้วยเช่นกัน เพราะพระบุตรผู้อยู่ในครรภ์ของพระนางจะกลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระผู้ไถ่ของเรา

บทราฟิ่งที่ 2

คืนด้วยความยินดี

“ลูกในครรภ์ของฉันทันคืนด้วยความยินดี”

นักบุญลูการ์รับรู้ได้ถึงความยินดีที่เกิดจากการไต่ยินข่าวดี พระพรของพระเจ้าที่เราได้รับภายในใจจะเอ่อล้นออกมากลายเป็นคำสรรเสริญ คำถวายพระพร และถวายเกียรติแด่พระเจ้า กลายเป็นความปลาบปลื้ม และการเต้นร่าอย่างเบิกบานเพื่อเฉลิมฉลอง

ความยินดีแท้ในวิญญานเป็นเครื่องหมายที่ยืนยันได้ดีที่สุดถึงชีวิตที่พอใจในการประทับอยู่ด้วยความรักของพระเจ้า ในบรรดาผลทั้งหลายอันเกิดจากการประทับอยู่ของพระจิตเจ้าภายในตัวเรา นักบุญเปาโลยกให้ความยินดีเป็นผลประการที่สองรองจากความรัก

ผลแรกที่เกิดจากความยินดี คือ ความปรารถนาจะแบ่งปันประสบการณ์กับผู้อื่น แต่การพูดถึงความยินดีโดยไม่กระทำการใดให้เป็นรูปธรรม ย่อมฟังดูขัดหูสำหรับคนที่กำลังขาดแคลนปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิต หรือบุคคลที่ไม่รู้จักว่าความรักคืออะไร หรือบุคคลที่ดำเนินชีวิตท่ามกลางความมืดอันเกิดจากความไม่เชื่อ ช่วงเวลาของการเฉลิมฉลอง เช่น เทศกาลพระคริสตสมภพ เป็นเวลาที่เพิ่มความเครียดให้แก่คนที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวและรู้สึกหดหู่ เพราะคนเหล่านี้จะตระหนักมากยิ่งขึ้นว่าเขากำลังขาดสิ่งใด การแสวงบุญด้วยความยินดีของคริสตชนในอดีต เป็นแรงกระตุ้นให้ผู้มีความเชื่อมอบสิ่งดีงามให้แก่โลกด้วยการรับใช้และดูแลเอาใจใส่ ซึ่งกระทำได้หลายวิธี ผลลัพธ์อันน่ายินดีของงานอภิบาลเหล่านี้คือ ความยินดีที่ผู้อภิบาลได้แบ่งปันให้แก่ผู้อื่นนี้ ย้อนกลับมาหาเขาพร้อมกับผลกำไร

บุคคลที่แบ่งปันความยินดีของตนจะรู้ได้จากประสบการณ์ว่า เมื่อเขาให้ เขาย่อมได้รับด้วยผลประการที่สองของความยินดี คือ ทำให้เรามองสิ่งต่างๆ ในมุมมองใหม่ ญาณที่มีความสุขกับการอยู่กับพระเจ้าเสมอ ย่อมมองเห็นความงามของโลก ความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเปิดตาของเราให้มองเห็นความน่าตื่นตะลึงของพระเจ้า ที่เรามองเห็นได้จากสิ่งที่เราพบเจอทุกวันในชีวิต เรามองเห็นพระสิริรุ่งโรจน์ และธรรมล้ำลึกของพระเจ้าได้ในความงามของธรรมชาติ และการหมุนเวียนของฤดูกาล เรื่องอุปมาที่เข้าใจง่ายของพระเยซูเจ้า เผยให้เห็นว่าพระองค์ทรงมองเห็นธรรมล้ำลึกของสวรรค์ในสิ่งธรรมดาสามัญของโลกนี้ ความยินดีเปิดตาของเราให้มองเห็นว่าสิ่งธรรมดาก็มีเอกลักษณ์เป็นของตน มองเห็นความดีและความกล้าหาญที่ซ่อนอยู่ในตัวมนุษย์ และมองเห็นความอึ้งใจจากการทำงาน เราจะขอบคุณพระเจ้าสำหรับความสุขสำราญในชีวิต และความพึงพอใจของประสาทสัมผัส เมื่อเรามองเห็นภาพความงามอันน่าอัศจรรย์นี้ เราจะรู้สึกอยากขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงอยู่เบื้องหลังพระพรเหล่านี้

ผลประการที่สามของความยินดี คือ ความยินดีในการเชื่อ

การเชื่อ คือ ความยินดีกับสิ่งที่เราพบเห็นซึ่งเผยให้เรารู้จักพระเจ้า ความยินดีในการเชื่อหมายความว่าเรารู้้อยู่แก่ใจว่าพระเจ้าทรงรักโลกมาก จนถึงกับประทานพระบุตรพระองค์เดียวของพระองค์ และรู้ว่าพระเยซูเจ้าทรงรักผู้ที่ เป็นของพระองค์ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเรา จนถึงที่สุด การเชื่อหมายถึงการรู้้อยู่แก่ใจถึงความรักที่ช่วยค้ำจุน เยียวยารักษา และให้อภัยของพระเจ้าในศีลศักดิ์สิทธิ์

การเชื่อคือการรับรู้ถึงความใกล้ชิดสนิทสนมกับพระเจ้า ผู้ประทานพระจิตของพระองค์แก่เรา

ความยินดีแท้ดำรงอยู่ในส่วนลึกของญาณ ญาณสามารถรักษาความสงบนิ่งแห่งความยินดีอยู่ได้ แม้ว่าบนผิวน้ำของชีวิตจะมี

แต่ความวุ่นวายใจ และมรสุมในยามที่ถูกทดลองจากความทุกข์ยาก ความยินดีแท้จะยืนหยัดอยู่ได้ ในขณะที่ความร่าเริงผิวเผินจะสูญสลายไป อันที่จริง บ่อยครั้งที่ความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเพิ่มทวีขึ้น เมื่อเราประสบกับความทุกข์ยาก เพราะนี่คือกระบวนการชำระวิญญาณ ให้บริสุทธิ์ ความพึงพอใจในตนเองสูญหายไปมากเท่าใด เราก็มีที่ว่างมากขึ้นเท่านั้น เพื่อให้พระเจ้าทรงเข้ามาและเป็นความยินดีสำหรับเรา

“ความเศร้าคว้านเข้าไปในตัวท่านลึกเท่าใด ท่านจะยังมีที่ว่างรองรับความยินดีมากขึ้นเท่านั้น ถ้วยที่รองรับเหล้าองุ่นของท่านก็คือ ถ้วยที่ถูกเผาในเตาของช่างปั้นมิใช่หรือ พิณที่ปลอบประโลมจิตใจของท่านก็คือท่อนไม้ที่ถูกมิดเจาะให้กลวงมิใช่หรือ” (คาลิล ยิบราน, The Prophet)

เมื่อนักบุญเปาโลถูกจองจำในคุก เขาเริ่มเข้าใจว่าความยินดีของเขาเกิดจากความเชื่อ จดหมายถึงชาวฟิลิปปี ยืนยันว่าเขามีความยินดีท่ามกลางความทุกข์ยาก สาเหตุประการเดียวของความยินดีนี้ คือ ความเชื่อมั่นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับอยู่ใกล้เขา “จงชื่นชมในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลาเถิด ... องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาใกล้แล้ว” (ฟป 4:4-5)

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาใกล้แล้ว... นี่คือเหตุผลที่เราควรชื่นชมยินดีกับเทศกาลเตรียมรับเสด็จ วิญญาณของท่านจงโลดเต้นด้วยความยินดี ให้ใบหน้าของท่านประกาศข่าวดีให้โลกรู้เถิด

บทรำพึงที่ 3

หลังจากนั้นไม่นาน ...

ระหว่างเทศกาลเตรียมรับเสด็จนี้ พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกานำเราเดินทางย้อนเวลากลับไปในอดีต เมื่อวันอาทิตย์แรก พระวรสารขอให้เราเงยหน้าขึ้นเบื้องหน้าพระคริสตเจ้าผู้เสด็จมาในพระสิริรุ่งโรจน์ในเมฆบนท้องฟ้า ซึ่งหมายถึงพระคริสตเจ้าผู้เสด็จกลับคืนชีพในวันนี้ และจะเสด็จมาเมื่อถึงกาลอวสาน ... ในวันอาทิตย์ที่สองและที่สาม นักบุญลูกานำเราย้อนอดีตกลับไปเมื่อสองพันปีก่อน ไปยังวันเวลาที่ยอห์นผู้ทำพิธีล้างออกเทศน์สอนเพื่อเตรียมใจประชาชนให้พร้อมจะรับฟังคำสั่งสอนจากพระเยซูชวามหาเจ้าเรีธ บัดนี้ ในวันอาทิตย์ที่สี่ของเทศกาลเตรียมรับเสด็จเราเดินทางย้อนกลับไปอีกสามสิบปีก่อนหน้านั้น ซึ่งเป็นเวลาที่พระเยซูเจ้ายังเป็นทารกที่ซ่อนอยู่ในครรภ์ของหญิงสาวคนหนึ่งชื่อ มารีย์...

เราเองก็มีชีวิตอยู่ใน “กาลเวลา” คือ อยู่ในเวลาหนึ่งของชีวิตเรา และในเวลาหนึ่งของปี

สองสามวันก่อนวันพระคริสตสมภพ เราสร้างบรรยากาศเฉลิมฉลองด้วยการตกแต่งบ้านเรือนของเรา บรรดาร้านค้าแข่งขันกันเสนอขายบัตรอวยพรและของขวัญ ... เราเตรียมตัวฉลอง “เทศกาล”... แต่เราแบ่งเวลาให้วิญญาณของเราได้สัมผัสกับความเงียบและอิสรภาพด้วยหรือไม่ เพื่อเราจะได้อิสรฐานภาวนาร่วมกับพระนางมารีย์ ผู้กำลังจะให้กำเนิดพระบุตรของพระนาง

พระนางมารีย์ทรงรีบออกเดินทางไปยังเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแคว้นยูเดีย

ชื่อภาษาฮีบรูของพระนางคือ มีเรียม แปลว่า “เจ้าหญิง” หรือ “นายหญิง”

บทอ่านนี้บอกเราว่าพระนาง “รีบออกเดินทาง” ทันทีที่ทูตสวรรค์แจ้งข่าวแก่พระนาง ปฏิกริยาอันรวดเร็วเช่นนี้เป็นเครื่องหมายอย่างหนึ่ง พระวาจาของพระเจ้าส่งพระนางมารีย์ให้ออกเดินทาง “เอลีซาเบธ ญาติของท่าน ทั้ง ๆ ที่ชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์บุตรชาย ใคร ๆ คิดว่านางเป็นหมัน แต่นางก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว” พระนางมารีย์ออกเดินทางทันที ... เราวาดมโนภาพได้ว่าพระนางเต็มเปี่ยมด้วยความกระตือรือร้นและพลังของคนที่ยังอยู่ในวัยสาว การเร่งรีบของพระนางเป็นเครื่องหมายของความเชื่อ...

พระนางต้องเดินทางด้วยเท้าเป็นระยะทาง 150 กม. – ไม่มีรถยนต์หรือรถไฟ พระนางเดินทางผ่านกรุงเยรูซาเล็ม หมู่บ้านอายน์คาริม ตั้งอยู่ที่ชานเมืองของนครศักดิ์สิทธิ์ ห่างจากใจกลางเมืองประมาณ 6 กม. ในปัจจุบัน สถานที่นี้เป็นส่วนหนึ่งของบริเวณคณะแพทยศาสตร์ในกรุงเยรูซาเล็ม และเป็นที่ตั้งของโรงพยาบาลขนาดใหญ่ชื่อ ฮาตัสซา

การเดินทางนี้ไม่ได้เป็นเพียงการเปลี่ยนสถานที่ทางภูมิศาสตร์ แต่เป็นเครื่องหมายอย่างหนึ่งด้วย นี่คือจุดเริ่มต้นของการเดินทางหลาย ๆ ครั้ง ที่ลูกาบรรยายไว้ในพระวรสารของเขา โดยมีเจตนาให้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ กล่าวคือ ถนนเป็นหนึ่งในหลายสถานที่สำหรับการเผยแสดง และการปฏิบัติพันธกิจ พระวาจาของพระเจ้าลงมาจากสวรรค์ไปยังเมืองนาซาเร็ธ วันนี้ พระวาจาของพระเจ้าเดินทางจากนาซาเร็ธไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เหมือนบทโหมโรงสำหรับ “การเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” เมื่อลูกาบรรยายถึงช่วงสุดท้ายในชีวิตของพระเยซูเจ้า

... จากนั้น พระวาจาจะออกจากกรุงเยรูซาเล็ม ไปยังแคว้นสะมาเรีย และ
 สูดปลายแผ่นดินโลก – พระวาจาเสด็จมาในใจของข้าพเจ้า ขอเพียง
 ข้าพเจ้าตั้งใจฟัง

ความเร่งรีบของพระนางมารีย์เป็นความเร่งรีบของผู้แพร่ธรรม
 ลูกาเป็นศิษย์ของเปาโล ผู้ที่เขาติดตามในการเดินทางแพร่ธรรมในทวีป
 ยุโรป (กิจการอัครสาวก)

พระนางเสด็จเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์ และทรงทักทายนาง
 เอลีซาเบธ

ถนนที่พระวาจาของพระเจ้าใช้เดินทางนั้นเป็นถนนแห่งความ
 ไกลชิดสนิทสนม คือ “ในบ้าน”... “ภายในครอบครัว” ในที่นี้ เป็นความ
 ไกลชิดระหว่างสตรีสองคนที่เป็นญาติกัน นี่คือวิธีถ่ายทอดความเชื่อให้
 แก่กันตามปกติ

ส่วนเศคาริยาห์ เขาเป็นใบ้ เพราะไม่มีความเชื่อ (ลก 1:20, 1:64)
 เศคาริยาห์ ผู้นำสงสาร ระหว่างสามเดือน (ลก 1:56) ที่พระนางมารีย์
 พักอยู่กับพวกเขา เขาไม่สามารถเอ่ยคำพูดใดกับสตรีทั้งสองได้เลย สตรี
 เป็นฝ่ายพูด เพราะสตรีเป็นคนกลุ่มแรกที่มีความเชื่อ

พระนางมารีย์ทรงทักทายด้วยภาษาของพระนาง คือ “ชาลอม
 (Shalom)” แปลว่า “สันติสุข” หรือสวัสดิ

หกเดือนก่อนหน้านั้น เอลีซาเบธ และเศคาริยาห์ เป็นคู่สมรสชา
 ที่กำลังเศร้าใจ เพราะเขาไม่มีบุตร (ลก 1:7) พระนางมารีย์ทราบ
 สถานการณ์นี้ พระนางเสด็จมาแสดงความยินดีกับญาติของพระนาง และ
 ร่วมยินดีกับนาง

เมื่อนางเอลีซาเบธ ได้ยินคำทักทายของพระนางมารีย์บุตรในครรภ์ก็
 ตื้น

เด่นด้วยความยินดี หรือถ้าจะแปลความหมายตามตัวอักษรจาก พระวรสารฉบับภาษากรีกก็คือ “ตื่นเต้น (*thrilled*)” หรือ “ตัวสั่นสะท้าน (*shook*)” เปาโลบอกว่าลูกาเป็นแพทย์ (คส 4:14) จึงไม่น่าแปลกใจที่ เขาสนใจรายละเอียดเหล่านี้ สตรีทุกคนที่เป็นมารดาไม่มีวันลืมนาทีที่ บุตรของนางแสดงให้เห็นนางรู้ว่าเขามีชีวิต เมื่อบุตรเคลื่อนไหวภายในตัว มารดา

นี่เป็นเหตุการณ์ปกติหรือ ... เป็นการมองหาสิ่งอัศจรรย์และ นำประทับใจที่เซยไปแล้วหรือ ... เปล่าเลย นี่คือการถ้อยแถลงความเชื่อทาง เทววิทยาของลูกา ซึ่งเน้น “เครื่องหมาย” อีกอย่างหนึ่ง เด็กแฝด เอซาว และยาโคบ ก็ “ตื่น” ในครรภ์ของนางเรเบคาห์ ผู้เคยเป็นหมั้นเช่นกัน (ปฐมก 25:22) พระเจ้าทรงทำงานตามแผนการของพระองค์ก่อนมนุษย์ เสมอ เช่นที่เยเรมีย์ ยอมรับว่า “พระเจ้าทรงรู้จักเขาตั้งแต่อยู่ในครรภ์ มารดาของเขา” (ยรม 1:5)

ยอห์น ผู้ทำพิธีล้าง เริ่มปฏิบัติงานของประกาศกทันที ด้วยการ เป็นพยานยืนยันพระเยซูคริสต์เจ้า เขาเตือนมารดาให้รู้ว่าเหตุการณ์อัน ยิ่งใหญ่กำลังถูกเตรียมการ

ทำไมเราจึงอยากหาเหตุผลมาอธิบายธรรมล้ำลึกเสมอ เราอยาก มองว่านี่คือปรากฏการณ์ปกติทางชีววิทยา นี่คือนิยามปรากฏการณ์ทางชีว- วิทยาก็จริง แต่เป็นธรรมล้ำลึกเกี่ยวกับการประทับอยู่ของพระเจ้าอีกด้วย พระองค์ทรงเป็นบุคคลแรกที่ทำงานเสมอ

นางเอลีซาเบธ ได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม

ในความคิดของลูกา บทบรรยายเรื่องปฐมวัยของพระเยซูเจ้าเป็น การมองไปข้างหน้าถึงปีสก้า อันที่จริง นี่คือนิยามลักษณะของเพนเตกอสเต ... เพนเตกอสเตที่ซ่อนเร้น ... ต่อมาลูกาจะพูดถึงพระจิตองค์เดียวกันนี้ อีกครั้งหนึ่งว่า พระเจ้าจะประทาน “พระจิตเจ้าของเรากับมนุษย์ทุกคน” (กจ 2:17-21, ยอล 3:1-5)

เราเห็นได้ว่า ลูกา “อ่าน” ความหมายของการบังเกิดของพระเยซูเจ้าเทียบกับการเกิดของพระศาสนจักร แต่ไม่ได้หมายความว่า เหตุการณ์เหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นจริง ลูกาค้นคว้าเรื่องราวทั้งหมดนี้จาก บรรดาศิษย์ของยอห์น ผู้ทำพิธีล้าง และจากญาติของพระนางมารีย์ ผู้ “ทรงเก็บเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ไว้ในพระทัย และยังทรงคำนึงถึงอยู่” (ลก 2:19-51)

นางร้องเสียงดัง ...

คำภาษากรีก (anepholesen) ที่ลูกาใช้ในที่นี้ ปรากฏเพียงใน ข้อความนี้ และในหนังสือพงศาวดารเท่านั้น (1พงศด 15:38; 16:4, 5, 42 และ 2พงศด 5:13) ซึ่งกล่าวถึง “พิธีกรรมสรรเสริญ” ที่พระบัญญัติ ดังนั้น เราจึงอาจแปลข้อความนี้ได้ด้วยว่า “นางเอลีซาเบธ ร้องเพลงสรรเสริญด้วยเสียงอันดัง”

“เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย”

คริสตชนส่วนใหญ่ที่สวดบท “วันทามารีย์” ไม่ทราบว่าเป็นคำภาวนาที่ยกจากข้อความนี้ในพระวรสาร นี่คือข้อความที่บอกเล่าต่อกันมาจากปากของบรรพบุรุษของเราหลายศตวรรษ เราจะยอมให้สูญหายไปจากความทรงจำของเราหรือ เราสวดบทวันทามารีย์ สวดสายประคำบ่อย ๆ หรือเปล่า

นอกจากนี้ ถ้อยคำเหล่านี้ยังเป็นคำที่ยกมาจากพันธสัญญาเดิม ซึ่งกล่าวถึงสตรีสองคน คือ นางยาเอล และนางยูติธ (ฉด 5:25; ยดธ 13:18) สตรีสองคนนี้ได้ช่วยประชากรของตนให้พ้นจากภัยอันใหญ่หลวง ... นี่เป็นข้อความที่ยกมาอ้างโดยบังเอิญหรือ

“เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ” เป็นคำสรรเสริญของสตรีคนหนึ่งต่อสตรีอีกคนหนึ่ง ลูกาขอบเน้นย้ำหัวข้อหนึ่งในพระวรสารของเขา คือ ความลับของแผนการของพระเจ้าได้ถูกเผยให้สตรีรู้เป็นคนแรก

“ทำไมหนอ พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า”

นี่เป็นอีกข้อความหนึ่งที่ยกมาจากพระคัมภีร์ (2 ซมอ 6:9) ในเวลานั้น กษัตริย์ดาวิดไม่กล้าจะเชื่อว่าหีบพระบัญญัติจะมาเยือนบ้านของพระองค์ หีบนี้เป็นสถานที่ประทับของพระเจ้า ดังนั้น พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า (ยน 2:19) พระเจ้าไม่ประสงค์จะพำนักในวัดถุกที่ไข่นมัสการหรือในบ้านที่สร้างจากศิลาอีกต่อไป แต่ใน “พระกายที่มีชีวิตของพระคริสตเจ้า”

ท่านผู้กำลังแสวงหาพระผู้ไถ่ จงเปิดตา และมองเห็นเถิด ว่า ทารกน้อยผู้อ่อนแอในครรภ์มารดานี้ แท้จริงแล้วคือ “พระบุตรของพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระพรขทาน และความจริง” (ยน 1:15)

นี่คือธรรมล้ำลึกของพระเจ้าผู้ซ่อนพระองค์ ... ธรรมล้ำลึกแห่งศีลมหาสนิท

“เมื่อฉันได้ยินคำทักทายของเธอ ลูกในครรภ์ของฉันก็ตื่นด้วยความยินดี”

วลีว่า “ตื่นด้วยความยินดี” ชวนให้คิดถึงการเดินร่ำของกษัตริย์ดาวิดเบื้องหน้าหีบพระบัญญัติ (2 ซมอ 6:15-16) คำภาษกรีกว่า agalliasis ซึ่งในที่นี้แปลว่า “ความยินดี” ปรากฏในหนังสือสดุดีเท่านั้น (ถึง 90 ครั้ง) และไม่ใช่คำที่ใช้ในวรรณกรรมคลาสสิกของกรีก คำนี้หมายถึง ความยินดีที่มนุษย์รู้สึกได้เมื่ออยู่เบื้องหน้าพระเจ้า ความยินดีที่พระเจ้าประทานให้ต่างจากความรื่นเริงของโลก ลูกามักจะพูดถึงความยินดีที่พระเจ้าประทานให้ ประกาศมาลาคีเคยกล่าวว่า “ท่านจะโลดเต้นเหมือนลูกวัวที่กระโดดออกจากคอก” (มลค 3:20)

เราคริสตชนโลดเต้นด้วยความยินดีหรือไม่

“เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาจาของพระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง”

คำบอกเล่าทั้งหมดนี้ชุ่มโชกด้วยความเชื่อ ดังนั้นจึงต้องตีความโดยอาศัยความเชื่อเท่านั้น พระนางมารีย์ได้รับการสรรเสริญว่า “เป็นสุข (หรือได้รับพระพร)” เพราะความเชื่อของพระนาง ... เพราะพระนางเชื่อ

พระเยซูเจ้าจะทรงยืนยันบุญลากบประการนี้ ... ซึ่งเป็นบุญลากบประการแรกของพระวรสาร ... เมื่อมีคนกล่าวยกย่องพระมารดาของพระองค์ พระองค์ตรัสตอบว่า “คนทั้งหลายที่ฟังพระวาจาของพระเจ้า และปฏิบัติตามย่อมเป็นสุข” (ลก 11:28)

บุญลากบนี้สามารถเป็นของเราได้เช่นกัน

ข้าพเจ้าจัดสรรเวลาอย่างไร เพื่อรำพึงภาวนาตามพระวาจาของพระเจ้าในชีวิตของข้าพเจ้า ...

จากนั้นก็ถึงเวลาเริ่มต้นบทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์ ว่า “วิญญานข้าพเจ้าประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้า พระผู้กอบกู้ข้าพเจ้า”

ความเชื่อ และความยินดีเป็นของคู่กัน ...

